

morajo lenuhi naglo teči, da z gorečnostjo popravijo, kar so v življenju zanemarili.

Le hitro, hitro, časa ne gubimo
z lenobo! — klicali so poleg drugi —
z željo po dobrem milost obnovimo!

(*Purg. XVIII. 103–106.*)

Poleg lenuhov se dviguje proti nebu ženska postava. Duša je končala očiščevanje v vicah in hiti v nebeško blaženstvo. Ob tem dogodku, pripoveduje Dante, se je

Zakaj so obsojeni, da leže z obrazom na zemlji, pouči pesnika eden izmed njih, rekoč:

Ker nismo dvigali k nebesom lica,
v stvari zemeljske zatopljeni — k zemlji
zató je prikovala nas Pravica.

(*Purg. XIX. 118–121.*)

Tudi za pravljivci so prikovani z močnimi verigami na zemljo. Eden se krčevito skuša oprostiti vezi. —

Skopulja.

stresla zemlja, in od vseh strani je zadonel spev:

„Gloria in excelsis Deo!“

(*Purg. XX. 82.*)

Pod žensko podobo leže na tleh skopuhi, z obrazom obrnjeni proti zemlji. Dante jih popisuje:

Ko prišel v prostor petega sem kroga,
sem videl ljudstvo ondi jokajoče,
ki je na tla podrla je nadloga. —

(*Purg. XIX. 70–73.*)

V estetičnem oziru je srednja skupina najzanimivejša, ker je polna življenja in tragike.

Nad vicami je umetnik uprizoril nebesa. Tu vlada harmonija, mir in sreča. Pesnik jih označuje:

O radost, o brezmejno to veselje,
mirú, ljubezni polno to življenje,
bogastvo varno brez nemirne želje!

(*Parad. XXVII. 7–10.*)

Kerubi z razprostrtimi perotmi in sklenjenimi rokami, zatopljeni v nebeško blaženost,